

Régi öreg ház

Sosem kérdezi senki, mit láttam, hiába állok itt száz éve. Bármilyen történik, hallgatok. Most sem kérdezik. Talán az jár a fejükben: túl sokat láttam már, hol is kezdeném? Pedig beszélek hozzájuk. Ha nem is szavakkal, mint ők, de üzenek minden konok emlékemmel.

Úgysem értik, mert fiatalok. Aki értené, már régen elhagyott, mint a hűtlen jóbarátok. Hiába üzenek a félelemtől, ami akkor úgy ivódott a meszes falakba, mint a penész. Ők csak azt mondják: dohos a pince. A padlás éjjeli neszei sem mondanak nekik semmit, a tetőgerendák nyögései sem. Fel sem néznek, csak nyári viharokkor aggódnak, amikor dörög az ég. Ha akkor hallották volna a dörgést az utcán, nem aggódnának. Utoljára hetven éve volt a tető megcsínálva, azért ázik be, hallottam egyszer panaszkodni az egyiket. Igen, az volt az igazi mennydörgés, hetven éve. Minden ablak belevakult. Akik akkor a padláson voltak, nem jöttek le többet. Csak a csend maradt utánuk. Azóta is ott ül a szarufák között. Néha éjszaka még megmozdul.

Nem, a mostaniak nem értik, pedig érthetnék, hiszen mi egyek vagyunk. A kapum nyikorgása, a lépcsőim tompa sóhaja, a vakolatom hajszálrepedései mind megőrzik azt, amit ők elfelejtenek.

Múlt éjjel más volt a csend. Puha léptek jöttek. A folyosók visszhangja elmaradt, mintha a lépcsőház visszatartotta volna a lélegzetét. Zár kattant, de kulcs nem fordult benne. Valahol lehúztak egy redőnyt. Mire a feltépett csend összeforrt, a léptek újra a gangon lopakodtak. Nem siettek. Már tudták az utat. Mögöttük az ajtó becsukódott.

Lassan, nehezen, mintha valaki belülről még tartotta volna.

Hajnalba más lépések kopogtak. Idegenek, kemények, sürgetőek. Az ajtó újra kitárult, odabentről némaság szivárgott a gangra. Az a sarok régi sebhelyem: ismerte ezeket az idegen lépéseket. Ott a fal egyetlen foltja sem száradt ki egészen - mintha a mész is emlékezne az elnyelt kiáltásokra. Akit akkor kihoztak, nem jött vissza. Aki most bent maradt, nem jött ki többet.

Nem kérdezik tőlem, mi történt, hiába voltam most is tanú. Újabb név kopik le a postaládáról, újabb lakó költözik be, újabb éjszaka jön. Mit tehetnék? Tovább hallgatom a folyosók csendjét, a falak sóhaját és az ajtók utolsó mozdulatát. Maradok, figyelek, hallgatok. Ami történt - megtörtént, a többi a rendőrség dolga.